

- **Εφημερίδα ΝΕΑ (12-4-02)**

Ελπίδες μπήκαν στο κελί

Δύο νεαροί κρατούμενοι «ανέκριναν» τον υπουργό Δικαιοσύνης

«Άντε γεια. Εμείς πάμε σπίτι τώρα...». Ο 17χρονος Σ.Μ. και ο 18χρονος Β.Χ. μπήκαν στο αυτοκίνητο μαζί με τον καθηγητή τους για να φύγουν. Λίγο πριν, οι δύο μαθητές είχαν πάρει συνέντευξη από τον υπουργό Δικαιοσύνης Φίλιππο Πετσάλνικο για την εφημερίδα του σχολείου τους.

Μόνο που «σπίτι» για εκείνους είναι οι Φυλακές Αυλώνα, και το σχολείο τους, το Γυμνάσιο κρατουμένων.

Η συνέντευξη με τον κ. Πετσάλνικο ήταν το τελευταίο θέμα της εφημερίδας των παιδιών για να κλείσει η ύλη στο δεύτερο φύλλο τού «Προσπαθώντας... για το αύριο». Το ραντεβού είχε κανονιστεί για χτες το πρωί στο γραφείο του υπουργού. Στις δέκα ακριβώς, οι δύο ανήλικοι κρατούμενοι, μαζί με τον καθηγητή του Γυμνασίου των φυλακών, κ. Πέτρο Λαμιανό, και δύο σωφρονιστικούς υπαλλήλους, έφτασαν στον 3ο όροφο του υπουργείου. Ο κ. Πετσάλνικος ήρθε πέντε λεπτά αργότερα.

Δύο παιδιά, 17 και 18 χρόνων, από την Ελλάδα και την Αλβανία αντίστοιχα. Ήρθαν με τζιν και φούτερ. Όπως ακριβώς κάθε παιδί στην ηλικία τους. Ελάχιστες ώρες πριν δεν γνώριζαν ότι θα ήταν εκείνοι τελικά από τους συμμαθητές τους που θα έπαιρναν τη συνέντευξη. Την Τετάρτη είχαν προετοιμάσει όλα μαζί τα παιδιά του σχολείου τις ερωτήσεις που θα έκαναν στον υπουργό.

Μιλούσαν άνετα, με τη γλώσσα αυτής της ηλικίας. Μιλούσαν χαμογελώντας για το σχολείο τους, την προσπάθεια, την εφημερίδα - το δικό τους παράθυρο επικοινωνίας με τον έξω κόσμο - τα μαθήματά τους. Στις τυπικές ερωτήσεις, στα πρώτα λόγια γνωριμίας, όλα ήταν εντάξει. Απαντούσαν με ωριμότητα και απόλυτη συνείδηση της κατάστασης. Κι αυτό γιατί ήξεραν ακριβώς το λεπτό όριο. Εκείνο το όριο, που δεν ξεπερνιέται, που κρατά τα στόματά τους κλειστά, ακόμη και στο γραφείο του υπουργού. Είναι η εμπειρία που τους κάνει να ξεχωρίζουν τα ανώδυνα από τα επικίνδυνα λόγια.

Οι νόμοι της φυλακής

Όχι πως ήθελαν να κρύψουν ή να κρυφτούν, ούτε είχαν πρόβλημα να πουν για τις ποινές τους. «Τους άγραφους νόμους της φυλακής πρέπει να τους γνωρίζεις, να τους σέβεσαι. Αν θέλεις να επιβιώσεις και να αντέξεις εκεί μέσα», έλεγαν.

Η μάθηση δεν είναι ο μοναδικός λόγος που τους οδήγησε στα θρανία. Είναι και ένας τρόπος να ξεφεύγουν από αυτά που ζουν αλλά και από εκείνα που τους λείπουν. Τα πιο

απλά πράγματα, που γίνονται ουσιαστικά. «Μου έλειψε τα βράδια να κοιτώ τον ουρανό. Να κοιμηθώ σε μια αγκαλιά. Να κάνω μία αφιέρωση στο ραδιόφωνο. Μα περισσότερο μου λείπει η επικοινωνία. Θέλω να μιλήσω σε κάποιον. Τόσο απλά. Θέλω να μιλήσω και εκεί που είμαι δεν εμπιστεύεσαι εύκολα. Υπάρχουν στιγμές που αισθάνομαι τελείως μόνος μου. Εγώ και ο Θεός», λέει ο 18χρονος.

Και σιγά σιγά ανοίγονται. Και μιλούν για το «μέσα», για το τατουάζ με τις πέντε βούλες. Τέσσερις στις γωνίες ενός νοητού τετραγώνου και μία στη μέση. «Τι είναι αυτό; Σχεδόν όλοι το έχουν εκεί. Είναι η φυλακή κι εσύ που είσαι μέσα», λένε. Όμως από τα λόγια τους, από το βλέμμα τους δεν βγαίνει στεναχώρια, ούτε απογοήτευση. Το παλεύουν και πιστεύουν στους εαυτούς τους. Και περιμένουν να βγουν, να ζήσουν έξω, να δουλέψουν.

«Ξέρω ότι είστε καλά προετοιμασμένοι δημοσιογραφικά. Γνωρίζω ότι οι ερωτήσεις σας θα είναι δύσκολες, ερωτήσεις ουσίας», τους λέει ο κ. Πετσάλνικος, λίγο πριν αρχίσει η συνέντευξη. Ο ίδιος, όταν ήταν υφυπουργός Παιδείας, ίδρυσε το σχολείο. Και ήταν το πρώτο σωφρονιστικό ίδρυμα που επισκέφτηκε το Δεκέμβριο, όταν ανέλαβε τα νέα του καθήκοντα.

Γιατί καθυστερούν;

Ο καθηγητής κάθεται δίπλα τους. «Γιατί καθυστερούν τα Εφετεία και τα δικαστήρια αποφυλάκισης με όρους; Ξέρουμε ότι είναι θέμα έλλειψης προσωπικού. Όμως αυτό μας επιβαρύνει, είναι πίεση ψυχολογική να περιμένεις τρεις μήνες επιπλέον». Ο υπουργός τους ενημερώνει ότι οι προσλήψεις νέου προσωπικού ολοκληρώθηκαν και πως θα ζητήσει την ίδια μέρα κιόλας από τις φυλακές κατάλογο με τις εκκρεμείς υποθέσεις.

«Για να είναι το σχολείο μας όπως όλα τα Γυμνάσια της χώρας θα θέλαμε να πηγαίνουμε εκπαιδευτικές εκδρομές». Και διευκρινίζουν ότι ας είναι οι επισκέψεις σε κλειστούς χώρους, μουσεία ίσως και στο Πλανητάριο, και πως οι ίδιοι έχουν προτάσεις για την ασφάλειά τους. Ο υπουργός δεν τους το αρνείται. Περιμένει και τις δικές τους προτάσεις.

Τα δύο παιδιά ζητούν να συμμετέχουν οι ανήλικοι κρατούμενοι σε εθελοντική αιμοδοσία. Η ερώτηση είχε διαρρεύσει. Ο κ. Πετσάλνικος είχε μιλήσει με τον υπουργό Υγείας και συμφώνησαν στην ιδέα. Ο Σ.Μ. ζητά από τον υπουργό να κοιτάξει το ζήτημα των αλλοδαπών. Παιδιά ανήλικα, που οι οικογένειές τους είναι χρόνια στην Ελλάδα, απελαύνονται μετά την αποφυλάκιση. Και πάνε σε μία χώρα που αν και πατρίδα τους δεν υπάρχει κανείς δικός τους εκεί. Και ο υπουργός τού το υπόσχεται, αν και χρειάζονται αλλαγές στον Ποινικό Κώδικα.

Οι δύο τελευταίες ερωτήσεις αφορούν στην επαγγελματική αποκατάσταση και την ύπαρξη ψυχολογικής υποστήριξης μέσα στις φυλακές. Το προεδρικό διάταγμα για την κοινωνική επανένταξη με τη σύσταση του φορέα «Επάνοδος» είναι ήδη υπό επεξεργασία. Και ο υπουργός έχει ζητήσει να εγκριθούν θέσεις ψυχολόγων για όλες τις φυλακές.

Ο χρόνος τελειώνει. Ο κ. Πετσάλνικος τούς εύχεται να τα καταφέρουν. Κι εκείνοι το ελπίζουν. Τα δημοσιογραφικά κασετόφωνα κλείνουν. Η ανθρώπινη επαφή πίσω από τη δημοσιότητα και τα λόγια που δεν γράφονται μόλις έχουν αρχίσει να λέγονται.

Διεκδικούν βραβείο στον διαγωνισμό των «ΝΕΩΝ»

Η εφημερίδα του Γυμνασίου των Φυλακών Αυλώνα «Προσπαθώντας... για το αύριο» (το πρώτο φύλλο της οποίας παρουσιάστηκε στα «ΝΕΑ», Σάββατο 6/4/2002) διεκδικεί ήδη

ένα βραβείο στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Μαθητικών Εντύπων που διοργανώνουν κάθε χρόνο

TA NEA , 12-04-2002 , Σελ.: N13